

„Omul de pe stradă“ despre...

D-ale teatrului

Ocupându-ne de ceea ce s-ar cuprinde în „d-ale teatrului“, poate că ar fi cazul să întirziem asupra unor autori, al căror dialog este de o nepermisă grosolanie ; asupra unor directori, care n-au nimic comun cu cucoana care a fost denumită Thalia ; asupra unor regizori care, avînd în mină o piesă ca Nora, cred că este vorba de Coana Chirița ...și invers ; asupra unor actrițe care pleacă de la convingerea că Anna Karenina era o proastă care nu-și cunoștea interesul, sau asupra unor actori care au crezut că frămîntatul Hamlet era — cer iertare pentru franțuzism — mal préparé pour la vie. Nepronunțîndu-mă asupra unor dialoguri grupate în părți sau acte, care, zice-se, s-ar afla în valorosul nostru repertoriu autohton... și nu o fac, pentru ca respectivii autori dramatici să nu mă mînințe de viu ; nevrînd ca directori de teatru, regizori, actrițe, actori, ce se străduiesc în ale teatrului, să nu-mi mai dea „bună ziua“, iată-mă relatînd o conversație dintre două... garderobiere.

Pierdusem o primă parte din seară la un spectacol în care dialogul era orînduit cu furcă. Neavînd interes pentru ceea ce urma să se petreacă pe scenă, după pauză, n-am mai revenit în sală. Umblîndu-mi mintea de colo pînă colo, de la autor la regizor, de la regizor la actori, și, de la aceste toate, la cîte altele, am întirziat în semiîntinericul holului. Înăuntru, în continuare, avea loc spectacolul, și nu departe de mine, neavînd altceva mai bun de făcut, se conversau cele două garderobiere. Ca de obicei, una, pornită rău, era neîndurătoare. Cealaltă, cu duhul blîndeții, da să o liniștească. Disputa se desfășura în jurul pronumelui demonstrativ „aștia“.

— Îți spun eu. Aștia nu știu să se poarte. N-au, nu șapte ani de acasă, dar nici măcar doi. Or fi umblat ei pe la școli... degeaba însă.

— N-o fi chiar așa... I-or fi întirziat și nevestele, că pînă ce se găsesc, pînă ce se aranjează... Și toate se găsesc să le facă în ultima clipă.

— Și tu te-ai găsit să dai în femei ? Uite, eu, cînd e să mă duc într-o vizită, mă dichisesc, nu zic nu, și fac ce fac ca să ajung nu prea înainte, ca să nu deranjez, nici prea tîrziu, ca să nu mă las așteptată.

— Una e vizita, și alta — venitul la teatru.

— Tocmai d-ăia. Aștia, nu-i vezi ? Toți dau buluc în ultima clipă. Și-atunci se îndeasă, se îmbrîncesc, se iau la harță, își spun vorbe grele... doar-doar ca să fie unul înaintea altuia.

— O fi și tramvaiul de vină.

— Tramvai-netramvai... intră în sală după ce s-a ridicat cortina, scoală un rînd întreg de scaune, deranjează o mulțime de spectatori, deranjează și pe cei de pe scenă, și nici că se rușinează.

— Eu cred că totuși tramvaiul e de vină. Nu vezi că și noi îl așteptăm cîte o jumătate de oră, și cîteodată și mai mult...

— Nu zic nu. Dar atunci s-o pornească mai din vreme, că nu se cade să-i necăjești, să le strici tihna celor care au venit la teatru cînd trebuia.

— Asta, așa e, dar... unde ar fi pomana ca numai asta să fie necazul ?

Ajunsă aci, discuția a încetat. De bună seamă, pomenindu-se de necaz, garderobierele, în acel semiîntineric, aș zice protector, se gîneau la ale lor. Eu, la ale mele. În sală continua spectacolul. Prin ușile capitonate se auzeau înăbușit frînturi din replicile celor de pe scenă. În jur, plutea o atmosferă de silențiu, cînd, garderobiera care era pusă pe bune, a reluat convorbirea :

— Că vorbeam de tramvai... A trebuit să mă duc la I.T.B., să-i spun ceva uneia de pe la noi. Și ce-am citit acolo, scris mare pe un perete cît toate zilele ? „Să transportăm cît mai mulți călători, cu cît mai puține mijloace !“

— Adică, cum vine asta ?

— Știi și eu ?... S-or fi gîndit să ne așeze rînduit, ca pe sardele...

— Bată-te Dumnezeu, ce-ți mai dă prin minte...

Mihai POPESCU